

Klára Smolíková

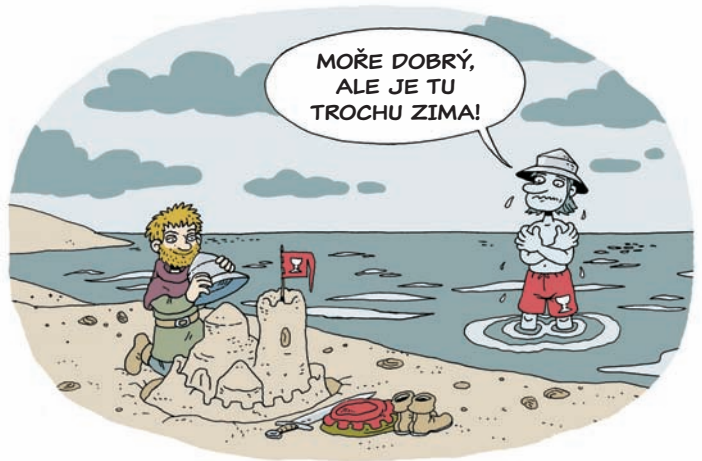
HUSITÉ

ALBATROS

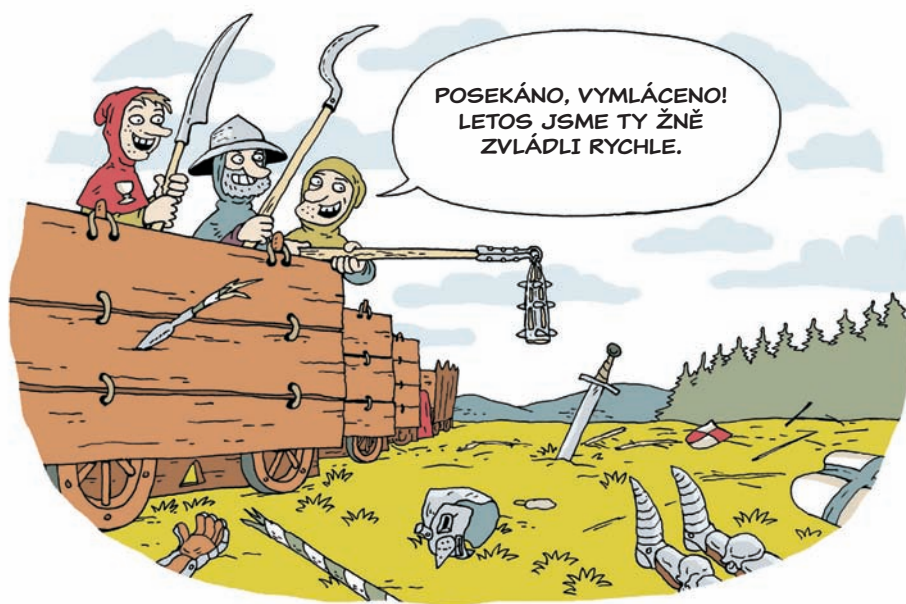
Husité

Klára Smolíková

HUSITÉ

ILUSTRACE HONZA SMOLÍK

Albatros

*Tuto fantastickou procházku historií věnujeme
Jirkovi Walkerovi Procházkovi, legendě české fantastiky.*

Vytvořeno ve spolupráci s Husitským muzeem v Táboře
Odborná spolupráce PhDr. Zdeněk Vybíral, Ph.D. a Mgr. Richard Vlasák

© Klára Smolíková, 2012
Illustrations © Jan Smolík, 2012

ISBN 978-80-00-02947-4

Prší!

Obloha zešedla a ztěžkla.

Náměstí se vyliďňuje, číšníci pobíhají po předzahrádkách a zachraňují cukřenky a ubrousky. Na kapoty zaparkovaných aut už neřukají kapky deště, ale bubnuje do nich pořádný liják.

Prásk! První blesk sjel po hromosvodu na věži staré radnice.

Anežka se lekla.

„Co se lekáš? Hromosvod naprosto bezpečně svede blesk do země!“ ozvalo se za ní.

Anežka se lekla podruhé.

Na obrubě kašny klátil nohama kluk v šortkách a tričku s kapucí. V ruce držel hůl s vyřezávanou rukojetí, na které byl obličej vousáče v přilbě a s páskou přes oko.

„Kde ses tu vzal?“

„Jsem Mikuláš a jsem odsud z Tábora.“

„Já jsem Anežka a jsem tu na výletě. Co to máš za divnou hůl?“

„To je žižkovka a přenesla mě sem z minulosti.“

„Ty cestuješ časem?“ vykulila Anežka oči.

„Jasně, a zavři pusku, nebo ti do ní spadne žába!“

„Pche! Sám jsi žába!“ Anežka se zatvářila, že ji právě nejvíc ze všeho zajímá kamenný sloup uprostřed kašny. Byl na něm rytíř se štítem a zlatým praporcem, čtyři hlavy, které plivaly vodu, a pod nimi čtyři šupinaté kamenné obludy. Mikuláš se nedal odbýt.

„Ve středověkých kronikách se píše, že z nebe můžou padat žáby, ryby a červi. Taková havěť se prý snadno do deště připlete. Mimochodem – to, na co koukáš, jsou delfíni. Delfíny ve středověku považovali za ryby, proto jim taky sochař udělal šupiny. Vidíš?“

Mikuláš se na obrubě postavil, ukázal holí na nejbližšího delfína a... šplouch! Už byl ve vodě.

„Měl jsi pravdu, padají žáby!“ smála se Anežka.

„Kvák, kvák!“ zašklebil se Mikuláš.

Oba se rozesmáli.

„Stejně ti nevěřím, že jsi z minulosti. Máš úplně normální oblečení, jaké se nosí teď!“

„Oblečení se při cestování časem mění podle doby, do které se dostaneš,“ trval Mikuláš na svém.

„Tak dobře, chci taky na výlet do minulosti!“

Mikuláš vylezl z kašny, vzal Anežku za ruku a uhodil holí o dlažbu.

Zmizela auta, dlažba i kašna. Děti stály na rozbahněném prostranství.

Na něm se motaly desítky lidí. Nejvíc

rušno bylo u rozměrných kádí.

SPIŠ SE TU NÁHLE VYNOŘILA NĚJAKÁ VODNÍ PŘÍŠERA!!!

TO KOUKÁŠ, CO?
DALŠÍ ZÁZRAK
NA HOŘE TÁBOR!

Město snů

Hůl přenesla děti o šest set let zpátky! To je příliš, z tak vzdálených časů Mikuláš určitě nepřišel.

„Mikuláši, ty víš, co dávají do těch kádí?“ natahovala Anežka krk.

„Peníze, šperky a další cennosti na stavbu města a zásobování nových obyvatel vším potřebným.“ Mikuláš zase mluvil jako kniha.

„A to jim vydrželo?“

„Moc dlouho ne! Brzy i tady, na spravedlivé hoře, začali razit mince!“

„Mikuláši, tamhleten chlapík v kápi nás sleduje!“
„Zkus zase uhodit holí o zem, Anežko.“

Kolem najednou vyrostly kamenné domy a děti se ocitly před nejvýstavnější budovou na náměstí – táborskou radnicí.

Najdete v komiksu?

Kde je kalich a nad ním oplatka zvaná hostie, které husité používali při bohoslužbách?

1 Husité své město Sezimovo Ústí zapálili a přesídlili na nedalekou horu, kde stál královský hrad a ruiny města Hradiště. K obraně se takové místo hodilo daleko lépe.

2 Přívrženci husitství putovali na kopce a hory, aby zde konali bohoslužby, ale na této hoře se rozhodli i usadit. Tábor měl být městem spravedlivých, kde jsou si všichni rovni.

3 Na horu Tábor přicházeli lidé z dalších měst a vesnic. Noví obyvatelé města nezačali stavbou kamenných domů, ale jednoduchých obydlí zapuštěných do země.

4 Důležité bylo město opevnit, protože nepřátel měli husité víc než dost. Hrad přestavěli a kolem města vyrostly pevné dvojité hradební zdi s baštami.

5 Táborité se s králem nakonec usmířili. Roku 1437 vyhlásil Zikmund Lucemburský Tábor za město královské a udělil mu právo pořádat trhy, soudit, provozovat řemesla a vařit pivo.

6 Konšelé nechali na náměstí postavit kostel. Od stavitele mistra Roskopfa si pak objednali velkolepou radnici a v ní rozlehlý sál, kam byli všichni měšťané svoláváni k poradám.

7 Město Tábor bylo velmi hustě zastavěné a jediný prostor, který zbýval, byl pod zemí. Proto lidé v tvrdé skále pod svými domy hloubili až třípatrové sklepy.

8 Vodu museli obyvatelé města používat dešťovou nebo ji nosit z řeky Lužnice. To nestačilo, a proto byla na Tismenickém potoce zbudována údolní nádrž Jordán.

HRADIŠTĚ NAD ŘEKOU LUŽNICÍ V BŘEZNU ROKU 1420 OSIDLUIJÍ HUSITÉ, KTERÍ POVĚTŠINOU PŘIŠLI Z NEDALEKÉHO SEZIMOVA ÚSTÍ.

HORA TÁBOR BYLA NAZVÁNA PODLE BIBLICKÉ HORY A OBYVATELÉ VĚŘILI, ŽE ZDE NA NĚ ČEKÁ PROMĚNĚNÍ PÁNĚ, Tedy ZJEVENÍ JEŽÍŠE V BOŽSKÉ PODOBĚ.

POLOZEMNICE BYLO OBYDLÍ STAVEBNĚ NENÁROČNÉ. PODLAHU MĚLA Z UDUSANÉ HLÍNY, STŘECHU SLAMĚNOU.

OPEVNĚNÍ BYLO BUDOVÁNO Z KAMENE A ZDIVA UŽ V DOBĚ, KDY MĚSTO TVOŘILY DOČASNÉ STAVBY A NÍZKÉ DŘEVĚNÉ DOMY.

KAMENNÁ RADNICE NA NÁMĚSTÍ BYLA ÚSILÍM MĚŠŤANŮ TÁBORSKÝCH VYBUDOVÁNA POČÁTKEM 16. STOLETÍ.

PALÁC JE OZNAČENÍ VELKÉHO RADNIČNÍHO SÁLU V BUDOVĚ TÁBORSKÉ RADNICE.

SKLEPY ZAČALI OBYVATELÉ TÁBORA HLOUBIT KVŮLI USKLADNĚNÍ POTRAVIN A PIVA, ALE TAKÉ SE DO NICH SCHOVÁVALI PŘI POŽÁRECH A OBLÉHÁNÍ.

JORDÁN JE JMÉNO BIBLICKÉ ŘEKY A TÁBORŠTÍ TAK POJMENOVALI PŘEHRADNÍ NÁDRŽ, KTEROU OD ROKU 1492 BUDOVALI.

Honosně oblečení měšťané se hrnuli do radnice a hlasitě se o něčem dohadovali. Mikuláš zavrtěl hlavou, že ani z téhle doby nepřišel. Zklamaný ale nebyl.

„Vypadá to na nějaké důležité jednání, podíváme se taky dovnitř?“

„Kampak?“ oslovil děti muž v krátkém kabátci a zelených nohavicích ke kolenům.

Děti se zarazily.

„Snad do některé z kanceláří v přízemí? Máme jich tu dvanáct. A pod nimi sklepy, kam zavíráme provinilce.“

„Do chládku,“ přikývl Mikuláš.

„A za co?“ zajímala se Anežka.

„Třeba hned tady u vchodu vsazujeme do sklípku ženské pro zlou hubu!“

„Hádavé,“ šeptal Mikuláš.

„Nahoře vedle paláce jsme zřídili ještě vězení pro dlužníky,“ vycenil chlapík zuby. Taková řeč už se nelíbila ani jednomu.

„My jdeme na to shromáždění,“ pronesl Mikuláš odhodlaně, popadl Anežku za ruku a vyrazili po schodech do patra.

Sál zvaný palác vypadal jako kostel, ale stěny měl na mnoha místech počmárané.

Anežka četla: *Byli zde dva mládenci poctivého řemesla kožešnického.* „To si tady může kdekdo jen tak čmárat po zdi?“

„Vlastně ano. Občas si tam nějaký kupec poznačí, kolik mu kdo dluží. Některé nápisy zase nabádají soudce, aby měřili všem stejně. Jsou tu i přísloví a vzpomínky na slavnou husitskou minulost města.“

„Kvůli čemu všichni tak zvědavě obhlížejí kamenný městský znak?“

Opravdu. Lidé si mohli krky vykroutit, jak se snažili podívat na znak ze strany.

„Táborští si objednali do znaku z jedné strany sošku Jana Husa a z druhé Jana Žižky!“

„Proč?“

„Na hoře Tábor na slavné období husitského města nikdy nezapomněli. Jednou bude v téhle radnici husitské muzeum!“

„A co to vlastně to husitství je?“ pípala Anežka nesměle.

„Já ti to zkusím ukázat. Můj dědeček totiž tábořské muzeum zakládal. Od něj mám právě tuhle žižkovku,“ odpověděl Mikuláš a zlehka ťuknul holí o podlahu.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.